

φρανταστούνε τι άλλο πρόμα θα 'ταν αυτή η πείνα. Αφού και τώρα δε χόφταιναν. Ο Σωτήρης μάλιστα... Στο τραπέζι δεν μπορούσες να ζητήσεις δεύτερη φορά φαγητό κι ούτε να δουπήξεις πολλά ψωμιά μέσα στη σούπα για να χορτάσεις.

— Σε λίγο, είτε μια μέρα κι η μαμά, θα πλέκω ένα φουστάνι για μια κουλούρα ψωμί.

Ο μπαμπάς λέει πως ίσαμε το χειμώνα όλα θα διορθωνόντανε. Αυτός ακούει ραδιόφωνο. Η μαμά συμπληρώνει τότε, πως θα χαρεί πολύ να σφραγιστούν, με τριπλά δουλοκέρια, όλα τα ραδιόφωνα.

— Ηρέμησε, της κάνει ο θείος Άγγελος, κι ακούμπησε το μισθό του πάνω στο τραπέζι.

Ο Πέτρος δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του τόσα πολλά λεφτά.

— Μη γουρλώνεις τα μάτια σου, τον πείραξε ο θείος, σε λίγο θα κουβαλάω το μισθό μου με καρτσάκι, μα δε θα φτάνει ούτε για μια οκτά φασόλια.

Η Αντιγόνη, όταν γινότανε καβγάς ανάμεσα στη μαμά και στον μπαμπά, άφηνε το φαγητό της στη μέση και πήγαινε στο δωμάτιό τους. Ο Πέτρος λαχταρούσε μήπως δεν ξαναγυρίσει και φάει αυτός το υπόλοιπο. Η μαμά όμως το 'παιρνε το πιάτο πλάι της και όταν τέλειωναν το φαγητό το ξαναξέσταινε και τη φώναζε στην κουζίνα ν' αποφαίει.

Εκείνο το βράδυ ο Πέτρος, σαν κάθισαν στο τραπέζι, θα 'θελε να 'χανε περάσει πολλά πολλά χρόνια, για να μπορούσε να 'λεγε κι αυτός σαν τον παππού: «Θυμάμαι, μια φορά... θα 'τανε και τριάντα χρόνια πριν...»

Είχε πάει το απόγευμα στην άκρη της γειτονιάς, εκεί ποστ-τέλειωναν τα σπίτια κι άρχιζε ένα μικρό λο-

φάκι. Αποξεχάστηκε ψάχνοντας μέσα στα χώματα και στις πέτρες να βρει θραύσματα από βλήματα αντιαεροπορικού που ήτανε γεμάτος ο τόπος. Τα κάνανε βαρίδια με το Σωτήρη για τους αετούς που μαστόρευαν με εφημερίδες και τους αμολούσανε στην ταράτσα. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει κι ο Πέτρος ξεκίνησε άκεφα για το σπίτι, όπου θ' άναδαν σε λίγο τα φώτα. Κάτι μικρούς γλόμπους σαν καντηλάκια που, σαν ήθελες να διαβάσεις, σου πονούσαν τα μάτια. Το φως ήτανε «φεριμπότεν», το 'χε μάθει πια καλά ο Πέτρος τι θα πει. Οι Γερμανοί απαγορεύανε να καίνε στα σπίτια πολύ ηλεκτρικό. Σ' όλα τα δωμάτια είχανε αλλάξει τους γλόμπους, μονάχα στην τραπεζαρία είχανε αφήσει έναν πιο δυνατό. Είχανε κατεδάσει το σύρμα του χαμηλά, κι έριχνε ένα φωτεινό κύκλο στο τραπέζι, πάνω στην πασιέντσα του παππού. Γυάλιζαν τα τραπουλόχαρτα κι ο παππούς δεν καλόβλεπε και μπέρδευε τους φάνηδες με τους ρηγάδες και τα καρό με τις κούπες. Έτσι του 'δγαινε πολύ πιο συχνά τώρα, μα, δε βαριέσαι, τίποτα απ' όσα έδαζε ο παππούς στο νου του δε γινότανε. Το 'ξερε καλά ο Πέτρος τι ονειρευότανε ο παππούς. Ένα ταψί μπακλαδά με μπόλικο σιρόπι.

Απόψε θα παρακαλούσε την Αντιγόνη να παίξουνε τα «πρόσωπα», να περάσει η ώρα ώσπου να πάνε να κοιμηθούνε. Ποιον να 'δαζε άραγε, που να μην τον βρει η Αντιγόνη;

— Ε, ψιτ... αγοράκι...

Η φωνή έμοιαζε να 'δγαινε μέσα από τη γη. Τότε πρόσεξε πως πλάι του ήτανε ένας λάκκος σκελετασμένος με σανίδια. Εκεί πετούσανε τα σκουπίδια, τώρα που το κάρο της δημαρχίας δεν περνούσε κάθε μέρα